
O přetvářce

Tato kapitola bude o jedné z největších životních lekcí, kterou jsem ke svému štěstí získal velmi brzy. Jedna událost, z níž si беру ponaučení dodnes. A když se mě někdo ptá, jaké jsou nevýhody toho, být známý, je právě toto jedna z nich. Všudypřítomná přetvářka.

Je podzim 2014. Dlouho předtím, než si zakládám druhý kanál a začínám točit ve svém dnešním stylu. Vyrážím na malou konferenci, kde by se mělo potkat pár (hlavně menších) youtuberů. Kromě Martina a několika dalších kamarádů tam neznám prakticky nikoho. Je paradoxní, že jsem tam nejodebíranější účastník, ale jelikož v té době natáčím jenom parodie a herní videa, nemá skoro nikdo tušení, kdo jsem. A přiznám se, že si to dost užívám. I díky tomuto faktu se mi za malou chvíli podaří zjistit, že zdaleka ne každý to se mnou myslí upřímně.

Poté, co poprvé potkávám Honzíka Mikulku, oficiálně nejmilejšího člověka na téhle planetě, přichází na poslední dvě hodiny akce

velký youtuber. Nebudu jmenovat. V té době jel na vlně takzvaného hypu. To znamená, že se mu právě povedlo virální video/video, jeho zhlédnutí raketově rostou a noví odběratelé vyskakují jako houby po dešti. V tu dobu byl jedním z nejpopulárnějších na české scéně.

„Ahoj,“ snažím se představit, ale dotyčný mi jenom laxe podá ruku, aniž by se obtěžoval pohledem.

Říkám si, nemá cenu se vnucovat a odcházím si zpátky sednout. Nejsem ten typ člověka, který na vás během prvních tří vteřin vychrlí všechny své úspěchy a kompletní životopis s vírou, že se s ním kvůli tomu budete bavit. Naopak. Rád zjišťuju, jak ke mně kdo přistupuje, aniž by tušil, kdo jsem. To jsem ale ještě nevěděl, že tentokrát mě čeká solidní šok.

Po chvíli se s dotyčným nacházíme v kroužku. Já, Martin a on. Probíráme všelicos, od YouTube přes sociální sítě až po aktuální trendy. Neuvěřitelně se bavím, protože jsem pro daného člověka úplný vzduch. Do očí se mi během pěti minut nepodíval ani jednou a veškerou pozornost věnuje Martinovi. Přijdu si, jako bych v té diskuzi ani neexistoval.

„No, to nedávno měl Kovy stejný problém, zrovna tady před chvílkou,“ začíná větu Martin, načež ho dotyčný přerušuje.

„Cože? Kovy? Ta-tady někde je dneska Kovy?“

„No přímo tady je Kovy!“ ukazuje na mě Martin.

„Ahoj,“ mávám a tentokrát už se mi daří představit, protože dotyčný je jako z kamene.

Jeho šokovaný výraz odstartoval bleskovou otočku o 180 stupňů. Najednou jsem byl středem pozornosti já. Zběsile mi třásl rukou, pohledem mě doslova propichoval, vyprávěl mi veselé historky, smál se každé pitomosti, kterou jsem vypustil z pusy, a hned navrhoval, že spolu natočíme video. Eeeh!

Ačkoli jsem to nedával najevo, byl jsem jako opařený a upřímně se mi chtělo zvracet. Co by se dělo, kdyby ten člověk na tu akci přišel a moc dobře věděl, kdo jsem? Choval by se takhle od začátku. Smál by se, věnoval mi pozornost. A já bych si řekl co? „Wow, to je ale fajn člověk!“ Zatímco takhle jsem se přesvědčil, že nestojí za nic. Že se o vás začne zajímat až ve chvíli, kdy zjistí, že mu k něčemu jste. Je mu jedno, jakou máte osobnost, jediné, co ho zajímá, je váš status, úspěch, čísla, prestiž. Jinak jste pro něj podřadná existence, která nestojí za jeho pozornost.

